

ere har arbejdet sammen, er der ikke nogen Tvivl om, at der ogsaa uden at vedtage det nuværende Udkast, vilde være Udflugt til en helbig Udgang af vore Forfatningsforhold.

Jeg anseer mig tillige for forpligtet til, inden anden Behandling sluttes, hvor det jo gjælder om at byde noget Andet istedetfor det, der er forelagt os — idet jeg forbeholder mig om den almindelige Stilling at udtale mig noget nærmere ved tredie Behandling —, at henvende mig til det ærede Ministerium med for mit eget Vedkommende at udtale saa alvorligt, som jeg kan, hvor farligt det er i dette Dieblik — jeg kalder det hovedfulds — at skride til den Beslutning, der nu skal tages; thi uagtet der, som man siger, har været lange Forhandlinger om at faae dette Resultat frembragt, saa har det dog væsentligt kun været een Forhandling, og det kan jeg sige, under meget uheldige Forhold, Forhold, som ikke egnede sig til en rolig Behandling, da Spiren blev nedlagt til det Forslag, som saa er sendt ind i Rigsdagen, for der bestandigt at ledsages med de Ord: „En eneste Tøddels Forandring er hele Forslagets Forkastelse!“ Det er den Maade, hvorpaa denne Sag er bleven behandlet. Man paastaar, at lange, lange Forhandlinger ere gaaede forud, men i et uheldigt Dieblik for vort Fædreland have de, som jeg kalder mine Modstandere, og som jeg ved tredie Behandling skal vise Trin for Trin lige fra 1848 til dette Dieblik ere vedblevne at arbejde hen til det, som dog nu kun med ringe Overtal tænkes vedtaget. — Denne Udvikling forbeholder jeg mig til 3die Behandling, men i dette Dieblik skal jeg indskrænke mig til at sige, at de ærede Herrer have, jeg indrømmer med fuldkommen Ret, forsaavidt de faae Fleertallet i Folket til at godkjende deres Handling, benyttet et Dieblik, da Fædrelandet var i den meest betrængte Stilling, til at faae dette Forslag vedtaget, som de derefter have bragt ind i Rigsdagen, og uagtet Rigsdagen dog var den Allernærmeste til at faae Ret til at bestemme, hvorledes dens egen Fremtid skulde være, have de lige fra det første Dieblik, da

Sagen var bragt ind i denne Forsamling, sagt, at en eneste Tøddels Forandring er hele Lovforslagets Forkastelse, og at vi da maatte begynde forfra. Saaledes har man baaret sig ad, seet i Almindelighed. Jeg henvender mig navnlig til den Ungdom, der er voxet op siden 1848 og har glædet sig ved de Spirer, der ere nedlagte i Grundloven. Seet fra dette Standpunkt, fra Grundlovens Standpunkt, kan Ingen nægte, at det er et stort Tilbagekridt, vi ere isærd med at gjøre i dette Dieblik. Men jeg skulde alligevel, uagtet det er saaledes, finde mig i, hvad der steer, forsaavidt Fleertallet af Folkets lovlige Forsamling synes at ville vedtage det, naar jeg ikke havde den alvorlige Overbeviisning om, at der i det Landsthingsforslag, som er forelagt os, er nedlagt Spiren til en uhyre Mistillid mellem Folkets forskjellige Dele. Jeg kan for mit Vedkommende ikke see rettere, og jeg kan ikke troe Andet end, at der i Manges Bevidsthed, og at selv hos Flere af det ærede Ministeriums Medlemmer maa ligge en Foresiilling om, at, naar dette bliver vedtaget, vil der mellem de Store og Smaa paa Landet reise sig en Mistillid, som vil gribe dybere og dybere om sig, og at det Tillidsforhold, som ofte har fundet Sted paa mange Valgtribuner og ved Valgene til Landstinget, vil være forstjættet. Det Tillidsforhold, som paa mange Valgtribuner har fundet Sted mellem Kjøbstad og Land, vil ligeledes fra nu af rimeligviis forstjættedes. (Afbrydelse.) Jeg tør sige overfor de ærede Herrer — jeg regner dem til mine Modstandere, der afbryde mig i dette Dieblik —, at ved mange Valgtribuner er der af Mænd, som dette Forslag er beregnet paa at skulle tage Reiten fra, eller dog af mange af dem, der nu skulle miste deres Ret, i god Tro valgt Mænd, som siden efter have været med til at vække Haand til, at deres Vælgere nu miste Endeel af deres Ret. Det er ganske vist; der er viist stor Tillid, jeg kunde fristes til at sige for stor Tillid, men jeg havde ønsket, at en rolig Udvikling af vore Forhold